

Postmodern Perspectives on Marginalized Voices in Wounds of the Messiah

S. Subashini ^{a,*}, K. Dhanalakshmi ^a

^a Department of Tamil, PSGR Krishnammal College for Women, Coimbatore-04, Tamil Nadu, India

*Corresponding author Email: subashiniss003@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijot2636>

Received: 26-06-2026; Revised: 04-08-2026; Accepted: 15-08-2026; Published: 21-08-2026

Abstract: Postmodern literary theory encompasses diverse critical perspectives that challenge established structures of authority, claims to absolute truth, and dominant grand narratives, thereby creating new interpretive spaces for plurality, marginalized voices, fragmented identities, and the multiplicity of meaning. From this perspective, marginality extends beyond economic deprivation and encompasses the various ways in which individuals and communities are excluded from the social centre through structures of power, social recognition, religion, love, identity, and cultural belonging. The experiences of marginalized individuals—particularly their pain, loneliness, alienation, poverty, and search for recognition—therefore become significant sites for literary and cultural analysis. This study examines the representation of marginalized voices in Wounds of the Messiah from a postmodern perspective. It focuses on how the text represents individuals who experience exclusion and displacement within dominant social structures and how their experiences challenge established notions of identity, authority, and social belonging. Particular attention is given to the ways in which pain, alienation, deprivation, and the desire for recognition shape the identities and experiences of marginalized characters. The study also explores the plurality of voices and meanings through which the text destabilizes a single, unified understanding of social reality. By foregrounding experiences that remain outside dominant narratives, Wounds of the Messiah provides a space for examining the complex relationship between marginality, power, identity, and recognition. Thus, the study demonstrates how a postmodern reading enables the marginalized experiences represented in the text to emerge as significant alternative voices that question established social and cultural structures.

Keywords: Messiah, Marginalized Voices, Wounds, Complex Relationship, Marginalized Characters

மெசியாவின் காயங்களில் உள்ள விளிம்புநிலைக் குரல்கள்

சே. சுபாஷினி ^{அ*}, க. தனலட்சுமி ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, பிளஸ்ஐஆர் கிருஷ்ணம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, தமிழ்நாடு, இந்தியா

முன்னுரை

பின்நவீனத்துவக் கோட்பாட்டில் பல்வேறு நிலைகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் அதிகார அமைப்புகள், ஒற்றை உண்மை மற்றும் பெருங்கதையாடல் ஆகியவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்தி, பன்முகத்தன்மை, விளிம்புநிலைக் குரல்கள், அடையாளச் சிக்கல், மொழியின் பன்மைப் பொருண்மை போன்ற புதிய வாசிப்புத் தளங்களை உருவாக்கியுள்ளது. சமூகத்தின் மையத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட மனிதர்களின் வலி, தனிமை, அந்நியமாதல், வறுமை, அங்கீகாரத்திற்கான தேடல் போன்ற அனுபவங்கள் முக்கியமாக இங்கு “விளிம்பு” என்பது பொருளாதார வறுமையை மட்டும் குறிப்பதல்ல சமூக அங்கீகாரம், அதிகாரம், மதம், காதல், அடையாளம் போன்ற தளங்களிலும் மனிதன் விளிம்புநிலைக்குத் தள்ளப்படுவதை உள்ளடக்கியதைக் காணமுடிகிறது.

மெசியாவின் காயங்கள்

உயிர் பிரியும் கணத்தில்

தம் காயங்களை
கடைசியாய் பார்வையிட்ட
மெசியாவின் கண்களை
பல நூற்றாண்டுகள் கழித்து
இன்று சந்தித்தேன்
கடற்கரையில்
மடித்த கைப்பைகளுடன்
தூழ்ந்து நின்ற மனிதர்களுக்கு
மத்தியில் மல்லாத்தியிட்டு
தன் வயிற்றில் இறங்கி முழு
வட்டமடித்த கத்தியைத்
தலை தூக்கி எட்டிப் பார்த்தது ஆமை. (Kirupa, 2002).

இவ்வரிகளில் மனிதர்கள் மையமாகவும், ஆமை விளிம்பாகவும் கட்டமைக்கப்படுகிறது.

“தூழ்ந்து நின்ற மனிதர்கள்” - சமூகத்தின் மையத்தில் நிற்கும் அதிகார நிலையைச் சுட்டுகிறது. அதாவது விளிம்புநிலை மனிதனை தூழ்ந்துக் கொண்டு அதிகார நிலை மனிதர்கள் வசை பாடுகிறார்கள்.

“மத்தியில் மல்லாத்தியிட்டு” கிடக்கும் ஆமை - அந்த மையத்திற்குள் இருந்தாலும் அதிகாரமற்ற, பாதுகாப்பற்ற நிலையில் இருக்கும் உயிரைக் குறிக்கிறது. இதன் மூலம் சமூகத்தில் விளிம்புநிலை மனிதர்களின் குரல் ஒடுக்கப்படுவதை உணரமுடிகிறது.

“தன் வயிற்றில் இறங்கி கத்தி” - வன்முறையையும் உயிரின் மீது நிகழ்த்தப்படும் கொடுமையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. சமூகத்தில் விளிம்பு நிலை மனிதர்களின் மீது காட்டப்படும் ஒடுக்கு முறையை இங்கு எழுத்தாளர் பதிவிடுகிறார்.

“தலை தூக்கி எட்டிப் பார்த்தது ஆமை” - பேச முடியாத உயிரின் எதிர்வினையாகவும், உயிர்வாழ்வதற்கான முயற்சியாகவும் வாசிக்கலாம். சமூக ஏற்ற இறக்கங்களை சரிசெய்துக் கொண்டு ஒரு சாதாரண மனிதன் சமூகத்தில் நிலைத்து இடம் பெறுவதற்காக அவன் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளும் சந்திக்கும் மனஉழைச்சல்களை எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறான் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இந்தக் கவிதையின் முக்கியமாக மனிதனை மட்டும் மையப்படுத்தாமல், மனிதரல்லாத உயிரான ஆமையின் நிலையை கவிதையின் மையத்திற்கு கொண்டு வருவது ஆகும். இதனை மையம்-விளிம்பு இடமாற்றம் என்ற பின்நவீனத்துவக் கருத்தாக்கத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

மேலும், “மெசியாவின் கண்களை பல நூற்றாண்டுகள் கழித்து இன்று சந்தித்தேன்” என்ற தொடக்கம், நிகழ்காலக் காட்சியை வரலாற்று நினைவுடன் இணைக்கிறது. “மெசியா” என்ற மீட்பின் குறியீட்டிற்கு எதிராக, இங்கு மீட்புக்காகக் காத்திருக்கும் நிலையில் காயமடைந்த ஆமை நிற்கிறது. எனவே, ஆமையின் காயம் ஒரு தனி உயிரின் காயமாக மட்டும் இல்லாமல், மனித மையப்படுத்தப்பட்ட உலகில் குரலற்ற உயிர்களின் காயமாகவும் உள்ளன. மெசியாவின் காயங்களில் மற்றொரு கவிதை பின்வருமாறு,

நள்ளிரவு தியானங்கள்
பழகியிருந்தன
எல்லா வீடுகளும்,
ஆணும் பெண்ணுமாக
ஏழு பிள்ளைகள்
ஒரே திண்ணையில்
இடம் விட்டு விட்டு நித்திரையில்
குறுக்கே வெளிகளற்ற ஒரு கனவோடு
இடைவெளி குறையும் போதெல்லாம்
எழுந்து பிள்ளைகளைச்
சரி செய்வாள் அம்மா.

ஏழு வீட்டிலும்

விளக்குக்குழியில் சிம்னி விளக்கிருந்தது

அதற்கு மேலும்

குறைக்க முடியாத வெளிச்சத்தோடு (Kirupa, 2016).

நெருக்கடியான வாழ்விடம் - “ஒரே திண்ணையில்”

“ஆணும் பெண்ணுமாக

ஏழு பிள்ளைகள்

ஒரே திண்ணையில்” (Kirupa, 2002).

ஏழு குழந்தைகளும் ஒரே திண்ணையில் உறங்கும் காட்சி, வசதியற்ற குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலையையும் வாழ்விட நெருக்கடியையும் காட்டுகிறது. தனித்தனி அறைகள், போதிய இடவசதி போன்றவை இல்லாத வாழ்க்கை இங்கு பதிவாகிறது. எனவே, இது சமூகத்தின் பொருளாதார விளிம்பில் வாழும் குடும்பங்களின் குரலாகப் பார்க்கமுடிகிறது.

தனிப்பட்ட இடமின்மை - “இடைவெளி குறையும் போதெல்லாம்”

குழந்தைகள் உறங்கும்போது அவர்களுக்கிடையிலான இடைவெளி குறைகிறது. அப்போது தாய் எழுந்து குழந்தைகளைச் சரிசெய்கிறாள்.

“எழுந்து பிள்ளைகளைச்

சரி செய்வாள் அம்மா.”

இது இக்குடும்பத்தின் வறுமை நிலையைச் சுட்டுகிறது. இடவசதி இல்லாத குடும்பத்தின் வாழ்வியல் நெருக்கடியையும் பதிவு செய்கிறது. உடலுக்கான தனியிடம் கூட கிடைக்காத நிலை ஒரு விளிம்புநிலை வாழ்க்கையின் அடையாளமாக அமைகிறது.

ஒளியின் குறைவு - “சிம்னி விளக்கு”

“ஏழு வீட்டிலும்

விளக்குக்குழியில் சிம்னி விளக்கிருந்தது”

இங்கு “சிம்னி விளக்கு” முக்கியமான குறியீடாகிறது. மின்சார வசதி பரவலாக இல்லாத அல்லது குறைவாக இருந்த ஒரு காலகட்டத்தின் பொருளாதார அடித்தட்டு வாழ்க்கையை இது நினைவுபடுத்துகிறது.

அதிலும்,

“அதற்கு மேலும்

குறைக்க முடியாத வெளிச்சத்தோடு”

என்ற வரி மிகவும் முக்கியமானது.

இந்த “குறைக்க முடியாத வெளிச்சம்” என்பது ஒருபுறம் வறுமைக்குள்ளும் தொடரும் வாழ்வின் ஒளி எனவும், மறுபுறம் கிடைத்த குறைந்த வசதியையே முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டு வாழும் மக்களின் நிலை எனவும் வாசிக்கலாம். “ஏழு வீடுகள்” - தனிப்பட்ட குடும்பத்தைத் தாண்டிய குரல் கவிதையில் ஒரு வீட்டின் நிலை மட்டும் கூறப்படவில்லை.

“ஏழு வீட்டிலும்

விளக்குக்குழியில் சிம்னி விளக்கிருந்தது”

இவ்வாறாக விளம்புநிலைக் குரலில் பிரான்சிஸ் கிருபா மெசியாவின் காயங்கள் என்ற நூலில் தன்னுடைய கருத்தினை பதிவு செய்கிறார். ந.முருகேசபாண்டியன் விளிம்பு நிலை குறித்த விசாரணையில், ‘தமிழ் இலக்கியத்தில் கூறப்பட்ட அறங்களும் விதிகளும் பாகுபாடுடைய சமூகத்தை உருவாக்கியது’ என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறார் (Murugesapandian, 2022).

மெசியாவின் காயங்கள் - வனம்

மனதுக்குள் படிந்து பரந்துறங்கும்
 நிலமலையின் நிழல் தொடர்ச்சி
 புரண்டு படுக்கும் நேரம்
 சிகர அந்நியத்தின் உச்சியிலிருந்தாய்.
 அங்குமிருந்தது ஒரு வனம்.
 கூடையோடும் கூந்தலோடும்
 சிறகாடி புன்னகை தேடும்
 பெண்ணொருத்தி
 பள்ளத்தாக்கின் ஆழத்தில்.
 அங்குமிருந்தது ஒரு வனம்.
 நடுக்காட்டின் பெரும் சிரிப்பில்
 நடுங்கி உதிர்ந்தபோது
 இருவேறு கால் தடங்கள்
 இருவேறு காம்புகளில்
 கைத் தடயங்களுக்கான பிரார்த்தனையோடு
 அங்குமிருந்தது ஒரு வனம்.

இந்த “வனம்” கவிதையில் விளிம்புநிலைக் குரல் மிகவும் ஆழமாக, குறிப்பாக பெண்ணின் உடல், பாலியல் வன்முறை, அச்சம், பாதுகாப்பின்மை, குரலற்ற நிலை ஆகியவற்றின் வழியாக வெளிப்படுகிறது (Murugesapandian, 2022).

“பெண்ணொருத்தி” - விளிம்புநிலையின் மையம்

“கூடையோடும் கூந்தலோடும்
 சிறகாடி புன்னகை தேடும்
 பெண்ணொருத்தி
 பள்ளத்தாக்கின் ஆழத்தில்.” (Kirupa, 2002).

இங்கு “பள்ளத்தாக்கின் ஆழத்தில்” என்ற இடக்குறியீடு முக்கியமானது. “சிகரம்” - “பள்ளத்தாக்கு” என்ற உயர்வு-தாழ்வு எதிர்வில், பெண் கீழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவராக காட்சிப்படுத்தப்படுகிறாள். அவ்வாறு பெண்களின் அடக்குமுறைக்கு ஆளாகப்படுவதை காணமுடிகிறது.

அவள் “புன்னகை தேடும்” பெண்ணாக இருக்கிறாள். அதாவது, அவளுடைய இயல்பான மகிழ்ச்சி, சுதந்திரம், பாதுகாப்பு ஆகியவை உறுதியானவையாக இல்லை; அவற்றைத் தேட வேண்டிய நிலை உள்ளது.

“இருவேறு கால் தடங்கள்” - வன்முறையின் சுவடு

“நடுக்காட்டின் பெரும் சிரிப்பில்
 நடுங்கி உதிர்ந்தபோது
 இருவேறு கால் தடங்கள்
 இருவேறு காம்புகளில்” (Kirupa, 2002)

இந்தப் பகுதி கவிதையின் மிக முக்கியமான விளிம்புநிலைக் காட்சியாக அமைகிறது.

“இருவேறு கால் தடங்கள்” என்பது இரண்டு மனிதர்களின் இருப்பைச் சுட்டுகிறது. ஆனால் கவிஞர் நிகழ்வை நேரடியாகக் கூறாமல் கால் தடங்கள், காம்புகள் போன்ற படிமங்களின் வழியாகக் குறிப்பாக்குகிறார்.

“நடுங்கி உதிர்ந்தபோது” என்ற சொற்கள் பெண்ணின் அச்சம், உடல் நடுக்கம், வன்முறையின் தாக்கம் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன.

“கைத் தடயங்களுக்கான பிரார்த்தனை” - குரலற்ற பெண்

“கைத் தடயங்களுக்கான பிரார்த்தனையோடு

அங்குமிருந்தது ஒரு வனம்.”

இங்கு “கைத் தடயம்” என்பது மிக முக்கியமான குறியீடு.

இதனை ஒருபுறம் வன்முறையை நிகழ்த்தியவரின் தடயம் எனவும், மறுபுறம் அந்த நிகழ்வுக்கான சாட்சியத்தின் தடயம் எனவும் வாசிக்கலாம். பெண்ணின் நேரடியான குரல் கவிதையில் இல்லை. அவளுக்குப் பதிலாக கால் தடம், கைத் தடயம், நடுக்கம், உதிர்ந்த போன்ற உடல் சார்ந்த படிமங்களே பேசுகின்றன. இதனால் இது “குரலற்றவரின் குரல்” என்ற விளிம்புநிலைக் குரலாக அமைகிறது.

“வனம்” - பாதுகாப்பா? சாட்சியா?

கவிதையில் தொடர்ந்து:

“அங்குமிருந்தது ஒரு வனம்.”

என்று வருகிறது.

வனம் இங்கு வெறும் இயற்கை நிலப்பரப்பாக மட்டும் இல்லை. அது பெண்ணின் தனிமைக்கும், அச்சத்திற்கும், மறைக்கப்பட்ட வன்முறைக்கும் சாட்சியாக அமைகிறது.

மனிதர்கள் இல்லாத அல்லது மனிதக் கண்காணிப்புக்கு அப்பாற்பட்ட இடத்தில் பெண்ணின் அனுபவம் நிகழ்கிறது. ஆகவே, சமூகத்தின் மையத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட பெண்ணின் அனுபவம் “வனம்” என்ற விளிம்பிடத்தில் வெளிப்படுகிறது (Saravanajothi, 2025).

பின்நவீனத்துவக் கண்ணோட்டம்

உங்கள் ஆய்வின் நோக்கில் இந்தக் கவிதையை மையம்-விளிம்பு, பெண்-ஆண் அதிகார உறவு, குரல்-மௌனம், உடல்-அதிகாரம் ஆகிய எதிர்வுகளின் வழியாகப் பார்க்கலாம் (Suresh, 2019).

குறிப்பாக, கவிதை வன்முறையை நேரடியாகச் சொல்லாமல் குறியீடுகள் மற்றும் படிமங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறது. இதனால் வாசகரே மறைந்திருக்கும் நிகழ்வை மீட்டுருவாக்க வேண்டிய நிலை உருவாகிறது. இது பின்நவீனத்துவத்தின் பன்முகப் பொருள் உருவாக்கம் மற்றும் நேரடியான ஒரே அர்த்தத்தை மறுக்கும் தன்மை ஆகியவற்றோடு இணைத்துப் பார்க்கத்தக்கது.

முடிவுரை

கடந்த காலம் என்பது முடிந்து ஒன்றல்ல. அதனை அங்கீகரித்து மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்கிறது. கடந்த காலத்திற்கேற்ற பிரான்சிஸ் கிருபா அவற்றை அணுகுகின்ற முறைமை சற்றே வித்யாசமானது. அதாவது, கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என அனைத்தையும் உள்ளடக்கி கவிதையினை படைத்திருக்கிறார். எனவே ஒவ்வொருவரும் பின்னை நவீனத்துவம் சார்ந்து சற்று வேறுபாடான புரிதலை முன்வைக்கின்றனர்.

References

- Kirupa, J. F. (2016). J. Francis Kirupa kavithaigal, Discovery Book Palace, Chennai, India
- Kirupa, J.F. (2002). Mesiyaavin kaayangal, Tamizhini Pathippagam, Chennai, India
- Murugesapandian, N. (2022). Pazhanthamizh ilakkiyathil vilimbunilaiyinar: Sila visaranaihal, New Century Book House, Chennai, India
- Saravanajothi, S. (2025). Pazhanthamizh Ilakkiyathil Vilimbunilaiyinar: Sila Visaranaihal, Keetru. Available at: <https://keetru.com/index.php/2010-06-24-04-31-11/ungal-noolagam-may25/48245-2025-06-11-04-51-44>
- Suresh, M.G. (2019). Pin Naveenathuvam endral enna, Adayalam Pathippagam, Puthanatham, India

Tamizhini. (2018). J. Francis Kirupavin kavithaigal, Tamizhini Pathippagam, Chennai, India.

Conflict of interest

The Author's have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author(s) 2026. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

S. Subashini, K. Dhanalakshmi, Postmodern Perspectives on Marginalized Voices in Wounds of the Messiah, Indian Journal of Tamil, 7(3), (2026) 32-37. <https://doi.org/10.54392/ijot2636>

